

Zygmunt Kaszewski

Łubnice, pow. Wieruszów. Stanowisko 2

Informator Archeologiczny : badania 4, 82-83

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Zakładów Chemicznych „Alwernia”) — zamyka dalsze prace nad określeniem zasięgu obiektu. Kontynuacja badań wydaje się niecelowa.

Przygotowuje się opracowanie zbiorcze uzyskanego materiału.

LUBARTÓW — Kolonia Zagrody

Lubartowskie

Konserwator Zabytków Archeologicznych w Lublinie

Badania prowadził mgr Andrzej Kutylowski. Finansował WKZ w Lublinie. Piąty sezon badań. Ślady osadnictwa z epoki brązu, wczesnej epoki żelaza oraz z czasów nowożytnych.

Celem badań była weryfikacja południowego odcinka stanowiska.

Stanowisko położone jest na północny wschód od centrum miasta, nad rzeką Wieprz, na piaszczystym wzniesieniu. Roboty ziemne, które objęły ogółem ponad 1000 m² powierzchni pociągnęły za sobą potrzebę nadzoru archeologicznego wykopów budowlanych; specjalnych odkrywek dla celów badawczych — poza eksploracją przy profilach — nie zakładano. W profilach wykopów budowlanych można było obserwować, na ogół, analogiczny układ gleby, podglebia i podścielających podglebie piasków, jak w profilach badawczych wykopów z lat ubiegłych. W wykopach, w zachodniej części południowego odcinka stanowiska, stwierdzono, że poniżej próchnicy współczesnej, na głębokości około 20—25 cm, występuje rozwiata próchnica piaszczysta, w której zalegają ułamki naczyń ręcznie lepionych typu ceramiki „łużyckiej” z późnej epoki brązu — wczesnej epoki żelaza oraz nieliczne zabytki krzemienne o wyglądzie „neolitycznym”, choć przypuszczalnie współczesne znaleziskom ułamków naczyń typu „łużyckiego”. W wykopach we wschodniej części południowego odcinka stanowiska nie natrafiono na ślady tej warstwy.

ŁUBNICE, pow. Wieruszów

Muzeum Archeologiczne i Etnograficzne w Łodzi

Stanowisko 2

Badania prowadził mgr Zygmunt Kaszewski. Finansował WKZ Łodzi. Czwarty sezon badań (poprzednio w latach 1965, 1966 i 1969) ratowniczych. Cmentarzysko kultury łużyckiej z okresu halsztackiego.

Przebadano obszar o powierzchni 1550 m², na którym odsłonięto 40 grobów ciałaopalnych. Około 40 proc. zbadanych obiektów położonych by-

ło bardzo płytko, na głębokości 20—25 cm od powierzchni uprawianego gruntu i częściowo uszkodzonych podczas orki.

Odkryto 22 groby popielnicowe, w tym 9 z obstawą kamienną. Wyposażone były stosunkowo bogato poza popielnicą przeciętnie od 2 do 7 naczyń. Znalezione zabytki metalowe z brązu i żelaza — szpile, naszyjniki, bransolety, szydła, sierpy, groty strzał w 11 grobach.

Grobów jamowych było 18 w tym 2 miały obstawę kamienną. Jamy grobowe były niewielkich rozmiarów, kształtu kolistego lub owalnego. Zawierały one celowo potłuczone ułamki naczyń, przemieszane z przepalonymi kośćmi ludzkimi. Jedynie w trzech grobach przepalone kości ludzkie rozsypano wzdłuż osi północ-południe. Zawierały one nieco więcej ceramiki, przeciętnie od 2 do 11 naczyń. Zabytki metalowe, podobne do wyżej opisanych, wykryto w 8 grobach.

Na podstawie form naczyń, zabytków metalowych oraz obrządku pogrzebowego można ustalić chronologię tego cmentarzyska na okres halsztacki C i na pierwszą połowę okresu halsztackiego D oraz jego przynależność do górnośląsko-małopolskiej grupy kultury łużyckiej.

ŁUBOWICE, pow. Racibórz

Konserwator Zabytków Archeologicznych w Opolu

Stanowisko I(A)

Badania prowadził Jan Chochorowski. Finansował WKZ w Opolu. Pierwszy sezon badań. Grodzisko z okresu halsztackiego (kultura łużycka).

Grodzisko usytuowane jest na wysokiej terasie rzeki Odry. Zajmuje obszar 28 ha. Grodzisko było niszczone przez żwirownię. Z uwagi na ograniczone kredyty badania skoncentrowano na odcinku najbardziej zagrożonym przez obsuwanie się terenu. Ogółem przebadano około 300 m² powierzchni. Stwierdzono występowanie warstwy kulturowej o miąższości średnio 1 m, zawierającą dużą ilość bardzo charakterystycznej ceramiki datowanej na okres halsztacki.

Odkryto 22 obiekty w tym cztery to ślady po konstrukcjach drewnianych, dwa płytkie rowki o nieustalonej funkcji, piętnaście jam i śmietnisko. Ostateczną interpretację niektórych obiektów utrudniał fakt częściowego ich zniszczenia.

Na podkreślenie zasługuje fakt występowania dużej ilości polepy z wyraźnymi odciskami plecionki zalegającej na powierzchni czarnej ziemi wypełniającej regularne zagłębienia, interpretowane jako ślady po konstrukcjach drewnianych. Sugeruje to, że konstrukcje te zostały zniszczone przez pożar. Jamy, śmietnisko i zasypiska rowków zawierały dużą ilość materiału ceramicznego i kostnego. Z zabytków wydzielonych od-